

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 29 stycznia 2020 r. znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do podjęcia wypłaty emerytury Z. S. od dnia zawieszenia tej wypłaty.

UZASADNIENIE

Z. S. w dniu 2 marca 2020 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 stycznia 2020 r., znak: (...) Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie zawieszenia wypłaty świadczeń emerytalnych od pierwszego dnia grudnia 2019 r., w którym złożył wniosek o emeryturę wypłacaną z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że w okresie od 15 września 1969 r. do 31 stycznia 2010 r. pełnił zawodową służbę wojskową, co przelożyło się na przyznanie prawa do emerytury wojskowej. Po zakończeniu służby wojskowej ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 1 lutego 2010 r. do 29 grudnia 2019 r. w (...) S.A. z siedzibą w W. na stanowisku głównego specjalisty ds. energetyki. Odwołujący podniósł, że w jego przypadku została naruszona konstytucyjna zasada równości, która została wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W jego ocenie ustawa o emeryturach wojskowych odrębnie traktuje żołnierzy zawodowych, którzy wstąpili do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz po dniu 1 stycznia 1999 r. Odwołujący stwierdził, że w/w ustawa wskazuje na wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia, który stosuje się w sytuacji, gdy emerytura wojskowa została obliczona, a nie przyznana, według zasad określonych w art. 15a. Jego zdaniem wyjątek ten stosuje się do wszystkich osób pobierających emeryturę wojskową, której wysokość została obliczona jedynie przy uwzględnieniu okresu służby bez okresów wpływających na wysokość emerytury z systemu powszechnego. Wykładając ów przepis ubezpieczony zaakcentował, że jego treść nie ma znaczenia podmiotowego, a jedynie przedmiotowe i jest ukierunkowana na sposób obliczania świadczenia. Odwołujący wskazał, że inna interpretacja przepisu pozbawiałaby wnioskujących świadczeń za przepracowany znaczny okres życia zawodowego oraz zasadę równego traktowania określoną w Konstytucji RP (odwołanie z dnia 2 marca 2020 r., k. 3-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że wypłata przyznanej emerytury odwołującemu na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych została zawieszona na mocy art. 95 ust. 1, ponieważ pobiera on emeryturę wojskową z Wojskowego Biura Emerytalnego. W jego ocenie nie ma możliwości połączenia wypłaty emerytur powszechnej i wojskowej, ponieważ ubezpieczony rozpoczął wojskową służbę zawodową przed 1 stycznia 1999 r., w dniu 15 września 1969 r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 20 kwietnia 2020 r., k. 6-7 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. S. pełnił służbę w wojskowej w okresie od 15 września 1969 r. do 31 stycznia 2010 r. Po zakończeniu służby otrzymał prawo do emerytury wojskowej na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Przy ustalaniu prawa do świadczenia nie zostały uwzględnione odwołującemu „cywilne” okresy zatrudnienia a jedynie wyłącznie okres służby wojskowej (pismo Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 24 grudnia 2019 r., a. e.).

Ubezpieczony zatrudniony był jednocześnie w (...) S.A. z siedzibą w W. w okresie od 1 listopada 1992 r. do 29 grudnia 2019 r., w tym od 1 listopada 1992 r. do 31 stycznia 2008 r.

w wymiarze 1/2 etatu, od 1 lutego 2008 r. do 31 sierpnia 2012 r. w wymiarze 1/4 etatu

i ponownie od 1 września 2012 r. do 29 grudnia 2019 r.. w wymiarze 1/2 etatu na stanowiskach specjalisty konstruktora, starszego konsultanta ds. elektroenergetycznych oraz głównego specjalisty ds. elektroenergetycznych (świadcstwo pracy z dnia 30 grudnia 2019 r., a. e.).

Z. S. w dniu 6 grudnia 2019 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę powszechną wypłacaną

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 29 stycznia 2020 r., znak: (...) na mocy której przyznał odwołującemu prawo do emerytury od 1 grudnia 2019 r. w kwocie 2.442,55 złotych. Wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na zbieg prawa do świadczeń

z emeryturą wojskową, którą ubezpieczony pobierał z Wojskowego Biura Emerytalnego (wniosek z dnia 6 grudnia 2019 r. i decyzja z dnia 3 lipca 2020 r., a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach emerytalnych odwołującego. W ocenie Sądu dokumenty zebrane w sprawie były wiarygodne i nie stanowiły przedmiotu sporu pomiędzy stronami procesu. W związku z tym ustalone fakty były wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie Z. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 stycznia 2020 r., znak: (...) jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazywał, że odwołujący nie ma prawa do wypłaty emerytury powszechnej z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pobiera wyższe świadczenie wypłacane przez Wojskowe Biuro Emerytalne. Ubezpieczony

w uzasadnieniu odwołania wskazywał, że dokonane rozstrzygnięcie jest niesprawiedliwe, ponieważ jest nierówno traktowany w porównaniu do osób, którzy rozpoczęli służbę wojskową po dniu 2 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą emerytalną” świadczenia na warunkach i w wysokości określonych

w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Na podstawie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również,

z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych

w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r.

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznając odwołującemu prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dokonał zawieszenia jej wypłaty z uwagi na pobieranie przez wnioskodawcę emerytury wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne. Mając na uwadze powyższe Sąd zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści przepisów ustawy o emerytalnej, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnych w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych dla odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W rozpatrywanej sprawie odwołujący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 25 latach służby, ponieważ legitymuje się wojskowym stażem służby

w wymiarze ponad 40 lat. Do wysługi emerytalnej nie doliczono odwołującemu żadnych okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby, a co za tym idzie jego praca na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. w okresie od 1 listopada 1992 r. do 29 grudnia 2019 r. nie miała wpływu na prawo do wyliczonej a następnie przyznanej emerytury wojskowej. Zgromadzony materiał dowodowy w postaci zaświadczenia Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 24 grudnia 2019 r. pozwolił Sądowi ustalić, że do przyznania emerytury wojskowej nie zostały uwzględnione odwołującemu „cywilne” okresy zatrudnienia. Sąd zważył, że w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia dodatkowe okresy składkowe uwzględnione ubezpieczonemu do wypłaty emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie miały wpływu na świadczenie wypłacane przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję przyjął literalną wykładnię art. 95 ustawy. Celem racjonalnego ustawodawcy było jednak wprowadzenie tego przepisu, aby ubezpieczeni nie pobierali dwóch świadczeń jednocześnie w sytuacji, gdy wpływ na ich wysokość mają tożsame okresy ubezpieczenia. W niniejszej sprawie „cywilne” okresy ubezpieczenia odwołującego nie miały wpływu na wysokość emerytury wojskowej, którą otrzymał po wypracowaniu ponad 25 lat służby. Ustalone fakty prowadzą do wniosku, że ubezpieczony uzyskał prawo do dwóch różnych świadczeń, których okresy stażu pracy nie nakładają się na siebie i nie uzależniają wzajemnie przyjętej wysokości ich wypłaty.

W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie I UK 426/17 Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r.

Z tego orzeczenia wynika jednoznacznie, że odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% są wystarczające, aby „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia żołnierzom. Ubezpieczony, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Kryterium, które zadecydowało o uprzywilejowaniu żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., związane było z brakiem możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Właściwym kierunkiem wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej jest użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych”, co oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej. Powyższe uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17).

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości jako znajdujące aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19). Zważyć należy, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Należy ponownie podkreślić, że w rozpatrywanej sprawie nie ma możliwości podwyższenia emerytury wojskowej ubezpieczonego, mimo „wypracowania” dodatkowego okresu składkowego. W zachodzącej sytuacji w rozpatrywanej sprawie okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami tej ustawy pozostała część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona w algorytmie obliczania emerytury wojskowej. Zdaniem Sądu należy przy rozważeniu zasadności odwołania złożonego przez ubezpieczonego mieć na uwadze w/w wyrok Sądu Najwyższego, który udzielił wskazówki w jaki sposób należy interpretować obowiązujące przepisy prawa w przypadku żołnierzy, którym „cywilne” okresy ubezpieczenia nie miały

wpływu na emeryturę przyznaną przez Wojskowe Biuro Emerytalne. W związku z tym nie ma żadnych podstaw, aby rozstrzygnięcia dokonane przez Sąd Najwyższy nie zastosować w niniejszym postępowaniu.

Reasumując, Sąd Okręgowy zważył, że emerytura z Wojskowego Biura Emerytalnego oraz emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych są świadczeniami, których wysokość została ustalona na podstawie niezależnych od siebie okresów służby i zatrudnienia odwołującego. Z uwagi na powyższe ubezpieczony jest uprawniony do równoczesnego pobierania dwóch świadczeń.

W zaistniałych okolicznościach w rozpatrywanej sprawie Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., jak w sentencji wyroku.